

САРА АДИСЪН АЛЪН

ЯБЪЛКОВО ВЪЛШЕБСТВО

First Frost

Copyright © Sarah Addison Allen, 2015

All rights reserved.

© Надежда Розова – превод от английски език

© Димитър Стоянов – Димó – худ. оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2015

ISBN 978-954-389-345-4

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

Сара Агисън
Алън

*Ябълково
владшебство*

ЕРА

*На вълишебницата Андрея Сирило -
за твоята вяра в тънката книжка
за една чудата градина*

Първа глава

Бей Уейвърли-Хопкинс тичаше по Пендланд Стрийт, раничката подскачаше на гърба ѝ, а тъмната ѝ коса се носеше зад нея като ято косове. Хората в съседните къщи винаги познаваха кога минава наблизко, защото неочаквано ги обземаше желание да подредят чорапите в чекмеджетата и най-сетне да подменят изгорелите крушки. „Трябва да подредим всичко“ – мислеха си те, когато Бей притичваше по улицата всеки следобед след училище. Щом тя отминеше обаче, мислите им отново се връщаха към нещо друго – какво ще има за вечеря, защо съпругът не е в настроение напоследък, ще може ли пускането на пералня да изчака още един ден.

Когато наближи къщата на семейство Уейвърли, Бей забърза. Беше стара къща в стил кралица Ан с пристройка, веранда и прекрасна кула – любимата на Бей. Беше първата къща, построена в квартала в началото на деветнайсети век, преди основаването на колежа „Ориън“, още когато Баскъм в Северна Каролина беше само мръсна спирка за отпавилите се към Западните планини. По-късно другите къщи на улицата се бяха опитали да имитират архитектурния стил на дома на семейство Уейвърли, но нищо не можеше да се сравни с тази постройка. Поне така смяташе момичето.

Вместо да тръгне по стълбите към къщата, тя хукна по стръмната морава, като се хлъзгаше по мок-

рата трева. Предната нощ бе валяло като из ведро и силният вятър най-сетне бе довял есента в Баскъм сякаш с едно бързо помитане с метлата. Във въздуха вече се усещаше хлад и навсякъде имаше мокри листа – в дворовете, по тротоарите, на улицата, върху колите. Сякаш светът беше покрит с коричка от захар и канела.

Бей окачи раничката си на един от голите клони на лировото дърво в предния двор и тя още не беше спряла да се люлее, когато момичето изкачи стъпалата на предната веранда по две наведнъж и отвори вратата.

Есента може и да се бе настанила в света навън, но в къщата на семейство Уейвърли все още ухаеше на лято. Беше ден за лимон и върбинка, затова витаеше сладко-кисел аромат, който навяваше мисли за одеяла за пикник и бели облаци във форма на сърце.

Може би така ѝ се струваше, но влезеше ли у дома, къщата сякаш се понагласяше, матовите прозорци блесваха, кувертюрите се изпъваха на диваните. Майка ѝ казваше, че подобно на прабаба си Мери Бей страшно много обича това място. Тя никога не беше виждала прабаба си, но въпреки това знаеше, че тези думи не са комплимент. Като малка майка ѝ така се почувствала тук като у дома си.

Докато се опитваше да си поеме дъх след есенния устрем, Бей закрачи през фоайето, през дневната със същите стари мебели като в пансиона, в който прабаба ѝ Мери беше превърнала къщата, и влезе в голямата ремонтирана кухня. Маратонките ѝ, почти скрити под оръфаните краища на размъкнатите ѝ дънки, изскърцаха по лъснатия под.

В кухнята се носеше захарна пара. Бей завари мълчаливата си леля Клеър край една от печките,

късата ѝ тъмна коса беше прибрана назад с различни шноли на деветгодишната ѝ дъщеря Марая. Раменете на Клеър бяха схванати от бъркането и сипването на захар, вода и царевичен сироп все в една и съща поза, в едни и същи големи медни тенджери, в едни и същи формички всеки ден от месеци насам.

Лея ѝ беше ръководила успешна фирма за кетъринг. Носеха се легенди за онова, което е способна да приготви от ядливите цветя, дето растяха около чудатото ябълково дърво в задния двор. Всички знаеха, че ако Клеър организира тържеството за твоята годишнина, ще направи сос айоли с латинки и чашки от лалета, пълни с портокалова салата, и всички ще си тръгнат от тържеството превъзбудени и изпълнени със завист. А ако я повикаш да организира детски рожден ден, ще поднесе ягодови кекчета и бонбони от теменужки, а децата ще се държат послушно и хубаво ще си поспят следобед. Когато готвеше с цветя, Клеър правеше вълшебства. Всяка жена от семейство Уейвърли се отличаваше с нещо, но тя беше най-необикновената от семейството особняци. И Бей харесваше това в нея.

Обаче всичко се промени преди година, когато Клеър се залови с „Бонбоните на Уейвърли“. Предната зима тя отчаяно търсеше нещо, което да успокои болките в гърлото на дъщеря ѝ Марая, заради които детето изгуби гласа си и дълго не ходи на училище. Когато Марая беше болна, стаите отесняваха, сякаш къщата кършеше ръце. Един ден, когато се тревожеше заради поредния ларингит на дъщеря си, Клеър чу нещо да пада в кухненската ѝ канцелария и когато отиде, видя едно от старите списания на баба си Мери на пода. Така откри рецептата за бонбони, скътана между съветите как да прочистиш градина-

та от бръмбари и продуктите за тортата, която ще помогне да си намериш съпруг.

Бонбоните успокоиха гърлото на дъщеря ѝ и след това се превърнаха в новост, която всички в града трябваше да опитат. В крайна сметка, щом идваха от Уейвърли, със сигурност в тях имаше нещо необикновено. Когато чуха за бонбоните, майките от училището започнаха да хлопат на вратата на Клеър в два през нощта с помътен поглед и отчаяна нужда от нещо, което да успокои болките в гърлото, които държаша децата им (а съответно и самите тях) будни по цяла нощ.

След края на зимата започнаха да поръчват бонбоните – красиви сладкарски изделия като пъстроцветни скъпоценни камъни с големината на яйце на мушитрънче и покрити с пудра захар – за рождениците дни, които обслужваше Клеър, после поръчваха големи количества за модерните сладки бюфети на тържества за дипломиране и сватби. На сватбата на Лукас Ланкастър в Харолд Манър във всички торбички с подаръци имаше бурканче с лавандуловите бонбони с мед на Клеър, които първа опита приятелката на братовчедата на Лукас, а тя работеше за списание „Садърн Ливинг“. Написа статия за вълшебните светлолилави бонбонки в самолета на път за Алабама, а думите се изляха от нея като вода. Почти не помнеше как е написала статията, беше в еуфория и леко замаяна. Материалът излезе в списанието, после бе споделен чрез социалните мрежи и завалиха поръчки. Хората извън Баскъм бяха любопитни какви са тези особени бонбони и каква е тази странна Клеър Уейвърли, която ги прави.

Докато имаше фирма за кетъринг, Клеър наемаше помощници за по-големите празненства, но

всичко останало вършеше сама. Бизнесът ѝ не беше много голям. Обаче валяха поръчки за бонбони. Бей работеше с леля си Клеър всеки ден след училище. Имаше и друг помощник, студент по кулинария в колежа „Ориън“ на име Бъстър, който работеше почти целодневно.

И въпреки това винаги имаха чувството, че изостават.

Промяната от обслужване на тържества към бонбони беше променила и Клеър. Винаги беше уморена, винаги работеше и понякога изглеждаше така, сякаш изпитва носталгия. Ала никога не търсеше помощ и никой не се осмеляваше да ѝ предложи. Една от много особености на Клеър беше, че ако не иска да говори за нещо, млъкваше, както шраква миши капан.

Този следобед, когато Бей влезе в кухнята след училище, Бъстър говореше както обикновено. Можеше да продължава с часове и да изпълва кухнята с непрестанно бърборене, което отскачаше от стоманените стени.

– Казах му, че хлябът му е грозен, и той ме нарече „тестена примадона“. Тестена примадона. Как смее! Ще излизаме в събота. – Бъстър беше висок, с плътни устни и късо подстригана коса със сини връхчета. Когато най-накрая забеляза появата на Бей, той спря да ръси пудра захар върху голямата партида бонбони, току-що излезли от формите. – Здравей, красавице. Пак ли хвана късния автобус? Тъкмо разказвах на Клеър за едно момче, с което се запознах в часа по хлебарство. Мразя го, но може да се окаже сродната ми душа.

– Тестена примадона – повтори Бей. – Харесва ми.

– Омръзна ми от този хляб. Нямам търпение да дойде следващият семестър, когато ще работим с месо. Какво пише на тениската ти днес? – попита Бъстър. Бей му показа и той прочете: – „Тепърва ще отлагам.“ О, моля те! Сигурно си написала домашното още преди да слезеш от автобуса. Планираш ли нещо голямо за уикенда? Чух, че в събота в училището ще има танци за Хелоуин. Ще ходиш ли с някой специален? – Той изви вежди, на едната от които имаше пиърсинг.

Бей усети как лицето ѝ пламва, затова се обърна и прекоси кухнята. Изми си ръцете и си сложи престилка.

Клеър я наблюдаваше, но нищо не каза. Бей се разбираше без думи с леля си, не като с майка си. Клеър усещаше настроението ѝ, без да се налага тя да обяснява. Преди два месеца, когато Бей влезе в кухнята след първия си ден в десети клас от първата си година в гимназията след ада на прогимназията, Клеър разбра, че нещо се е случило. И майката на Бей разбра, но някак смътно. Леля ѝ веднага мина на въпроса и попита кой е той.

– Няма никой специален – отвърна Бей на въпроса на Бъстър, без да го поглежда. – Само помагам с украсата за танците.

– Имаш такова лице, а момчетата не си падат по теб – изцъка той. – Не го разбирам.

– Ако беше местен, щеше да разбереш – рече момичето.

– О, моля те. Всички в този град казват, че трябва да си роден тук, за да разбираш нещата. Аз разбирам много. Човек е толкова странен, колкото иска да бъде. Добре – обърна се Бъстър към Клеър, докато сваляше престилката си, – след като подкрепление-

то дойде, отивам да поема смяната си в магазина.

– На колко места работиш сега? – попита го Бей.

– Само на три.

– И все пак имаш време за срещи?

Той отегчено завъртя очи.

– Не е толкова трудно. Чао, момичета! – каза на излизане от кухнята. След секунди го чува да се провиква: – Входната врата пак не се отваря! В капан съм! Ще умра в тази къща, без да съм познал истинската любов! О, чакай, отвори се. Смажете ѝ пантите!

Вратата се затвори и Клеър се обърна към Бей:

– Мислех си, че мога да ти приготвя нещо, за да го дадеш на момчето, което харесваш – заговори тя, като внимаваше да не спомене името му. – Мога да направя курабийки с мента и чай със сироп от орлови нокти. Ментата ще проясни мислите му, а орловите нокти – погледа му. Тогава със сигурност ще те забележи.

Бей поклати глава, макар че го беше обмисляла хиляди пъти, понякога просто защото искаше леля ѝ да приготви нещо различно от бонбони.

– Съмнявам се да изяде нещо, което ще му дам. Ще знае, че идва от теб.

Клеър кимна разбиращо, макар че изглеждаше леко разочарована.

Изведнъж Бей притисна ръка към гърдите си, сякаш не издържаше повече, сякаш там вътре имаше възел, стегнал гръдния ѝ кош. Понякога дори изпитваше истинска физическа болка.

– Винаги ли е така?

– Трябва да поговориш с майка си – отвърна протичко Клеър. Тъмните ѝ очи бяха спокойни и състрадателни.

Макар да бяха различни на външен вид, по характер и във всичко, Клеър и майката на Бей разговаряха всеки ден. Понякога, когато влизаше в дневната у дома, Бей заварваше майка си Сидни да прелиства списание, опряла телефона до ухото си, без да говори. От другата страна също не се чуваше нищо.

– С кого говориш? – питаше Бей.

– С Клеър – отговаряше майка ѝ.

– Защо не казваш нищо?

– Просто прекарваме малко време заедно – свиваше рамене майка ѝ.

Сестрите Уейвърли не бяха близки като деца, но сега бяха неразделни, както често се случва на зряла възраст, когато разбереш, че семейството всъщност е въпрос на избор. Бей не знаеше много подробности от детството им. Обаче от това, което беше дочула през отворени прозорци и скрита зад диваните като малка – само така можеше да узнае нещо наистина интересно – разбра, че те на практика са били сирачета. Майка им, необузdana и изгубена душа, ги доведе тук, в къщата на Уейвърли, когато Клеър била на шест, а майка ѝ – новородена. Баба им Мери ги отгледала. Клеър с лекота приела всичко, свързано с Уейвърли, но Сидни дълго не се примирила, че не е съвсем обикновена.

Майка ѝ наистина беше необикновена, ала самата Бей все още не беше сигурна, че го приема. Това беше една от многото причини да се чувства по-близка с леля си.

Както и да е, беше само въпрос на време Клеър да каже на сестра си за момчето.

– Не мисля, че мама ще разбере – каза Бей.

– Ще разбере. Повярвай ми.

– Ти ме познаваш по-добре от нея.

– Не е вярно – поклати глава леля ѝ.

Бей се обърна, за да погледне през прозореца над мивката. Градината отзад имаше висока ограда от ковано желязо, обрасла с пълзящи орлови нокти, на места с дебело половин метър стемло и с остри връхчета като в старо гробище. Бей не виждаше дървото, но знаеше, че е там. Това винаги ѝ носеше успокоение.

– Най-накрая застудява. Кога ще цъфне ябълковото дърво? – попита.

Странното ябълково дърво в задния двор на семейство Уейвърли, което си беше там много преди построяването на къщата, спеше само през есента. Никой не можеше да обясни как така дървото цъфти цяла зима, а после през пролетта и лятото ражда малки розови ябълки. Някои от най-милите спомени на Бей бяха как лежи под ябълковото дърво през лятото, докато Клеър се грижи за градината, а ябълковото дърво я замерва с плодове като куче, което се опитва да склони стопанина си да си играят. С наближаването на есента листата на дървото окапваха за една нощ и след това то само поклящаше печално голите си клони, докато първата слана за годината не го разбуди отново. Цялото семейство усещаше безсилието му.

– Според годишника първата слана тази година ще е на Хелюин – отвърна Клеър. – Една седмица след събота.

– Късно е. По-късно, отколкото си спомням да е падала някога. Ще има ли празненство? – попита Бей с надежда.

– Разбира се – отговори леля ѝ и я целуна по главата, когато мина покрай нея. Започна да излива тръпчивия жълт сироп от лимон и върбинка от мед-

ната тенджера в кръглите формички, за да се втвърди. — Винаги празнуваме първата слана.

През есента в деня, когато дървото цъфнеше и белите му цветчета се посипят по земята като сняг, по традиция членовете на семейство Уейвърли се събираха в градината като оцелели след тежко бедствие, прегръщаха се, смееха се, докосваха се по лицата и ръцете, за да се уверят, че са добре. Изпълваше ги признателност, че са оцелели, облекчение, че светът им отново се подрежда. Винаги ставаха неспокойни преди първата слана, отдаваха сърцата си прекалено лесно, искаха неща, които не могат да имат, ставаха разсеяни, непохватни и прекалено лесно се влияеха от мнението на другите. Първата слана слагаше край на това, а то винаги беше повод за празник.

После всичко беше наред.

Бей нямаше търпение този ден да дойде по-бързо.

Защото нещата така се натрупваха напоследък, че много можеше да се очаква.